

— og der kan fornuftigvis ikke være nogen Grund for Retten til, hvis den ikke virkelig skulde anse Skaden, altsaa Forbrydelsen eller Forseelsen, for ubetydelig, uden tilstrækkelig Hjemmel at fratage den paagældende Nævninger. Kom den saa alligevel til sidst til det modsatte Resultat, altsaa at Forseelsen var betydelig, vilde den jo derved have givet sig selv et Dementi, som ogsaa da kunde medføre en Rettelse efter andre Bestemmelser i Lovforslaget. — Den anden Begrænsning, vi have ment burde gøres med Hensyn til Voldsforseelser, som paa-tales efter Straffelovens § 203, er den, at Recidivister — under visse Betingelser med Hensyn til den tidligere Straf — heller ikke her bør have denne Adgang, altsaa ganske i Overensstemmelse med den Bestemmelse, der findes i Lovforslaget med Hensyn til Recidivister for Ejendomsforbrydelsernes Vedkommende. Det er, tror jeg, af stor praktisk Betydning, navnlig ganske vist i København, hvor Borgerne lide under professionelle Voldsmænds Overfald, og hvor Kriminal- og Politiretten er bebyrdet i høj Grad med Sager, som fremkomme ved disse Overfald. Der er ikke tilstrækkelig Grund til at give den professionelle Voldsmænd Krav paa denne højeste Garanti for en retfærdig Dom, som Lovgivningen overhovedet kender, og som er begrænset til Misgerningssager. Man tør ganske sikkert netop lige overfor disse Forbrydere ikke berolige sig med, at de ville ikke begære Nævninger. Det er netop, tror jeg, sandsynligt, at disse professionelle Voldsmænd, disse Recidivister ville drive det som en Slags Sport ikke at lade sig nøje med Underretten, saaledes som Reglen skulde være, men at begære Paa-kendelse ved Landsretten, og naar de saa først ere komne op til Landsretten, saa ogsaa begære Nævninger. Ikke fordi de haabe noget videre Udbytte deraf, men som en Slags Udfordring til den offentlige Magt; det kan ikke skade dem og skaffer dem i hvert Fald en Respit, som maaske ikke er dem ukær, da deres Vilkaar efter Domfældelsen i hvert Fald blive haardere end under Varetægts-fængslet. Der er derfor stor praktisk Opfordring til at gaa ind paa denne Bestemmelse. Nu er den noget strengere formuleret, end Lovforslaget har gjort den med Hensyn til Recidivister i Tyveri- og Ejendomsforbrydelse, idet Forudsætningen for, at en saadan kan udelukkes fra Nævninger, om han maatte gøre Fordring derpaa, ikke er den samme som for Recidivister i Tyveri. Forudsætningen ved disse er nem-

lig den, at de tidligere Domme lød paa Straffearbejde, medens vi have ment at maatte foreslaa, at det var tilstrækkeligt, at de ved Voldshandlinger lød paa Vand og Brød. Det, at Bestemmelsen er formuleret noget strengere mod professionelle Voldsmænd end mod Recidivister i Ejendomsforbrydelse, har sin ganske naturlige Grund i selve de paagældende Straffebestemmelser. Som jeg før forklarede med Hensyn til § 203 i Straffeloven, er denne saa vid med Hensyn til sine Straffebestemmelser, at det ikke ret hyppigt kommer til Anvendelse af Vand og Brød, uden hvor Forbrydelsen har været betydelig, og det vil omtrent svare til de Tilfælde — der kan ikke være Tale om direkte Sammenligning —, hvor Recidivister i Ejendomsforbrydelse ere ramte med Straffearbejde. Dette sidste Punkt er naturligvis en Skønssag, og det er efter min Tanke ikke udelukket, at man kunde præcisere det noget mildere eller strengere — hvad man nu vil kalde det —, saaledes at Undtagelserne ikke blive saa omfattende. Det er selve Tanken, som jeg mener har sin Berettigelse og store praktiske Betydning, og som jeg derfor vil tillade mig at anbefale.

Ændringsforslagene under Nr. 240 og 241 dreje sig om den Udstrækning, hvori Forsvaret skal beskikkes en sigtet. Flertallet har her optaget det Forslag, som var fremsat i Kommissionen, ganske vist kun af et Flertal, men det fremtræder som Kommissionens Forslag — det hedder i Betænkningen, at tre Medlemmer gik videre end Kommissionens Flertal med Hensyn til Beskikkelse af Forsvaret. I Folketinget er imidlertid Kommissionens Mindretal fulgt med nogle Ændringer, og derved er det beskikkede Forsvar udstrakt meget betydeligt ud over de Grænser, som Kommissionen har foreslaaet, og Flertallet nu har optaget. Det er paa to Punkter, svarende til de to Stadier i Strafferetsplejen, at Forskellen viser sig. Nødvendigheden af det beskikkede Forsvar er, som Forslaget foreligger, hvad Domsforhandlingen angaar, udstrakt til alle Landsretssager og de dertil svarende Appelsager, medens Kommissionen og Flertallet i Udvalget foreslaa Nødvendigheden af det beskikkede Forsvar begrænset til Nævningesager og alle Højesteretssager. Dette er Hovedtrækkene, naturligvis er der mange Detailpunkter, som give sig af sig selv, naar man har dette Hovedsynspunkt for Øje. Flertallet kan i Henseende til Begrundelsen af den store Begrænsning ganske henholde sig til, hvad Kommissionsflertallet har frem-